

Bayer Zsolt: Hazudtak nekünk

2023 október 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nincsen nagyobb bátorság, mint felülni a bús magyar sors hátára.

Nagy bajban voltam, ugyanis Szerb Antal marslakója feltámadt, beült hozzám a nappaliba, s azt mondta: Budapestet már ismeri, de szeretné megismerni a magyar lelket is most már.

Kapkod az ember ilyenkor, eszébe jut mindenféle, csupa-csupa magyar lélek, de mindegyik?l annyit, de annyit kellene beszélni, magyarázni, hogy belefáradnék, s f?leg szegény marslakóm fáradna bele. Mert például hogyan magyaráznám meg neki ezt:

A tavasz jött a parttalan id?ben

s megállt a házsongárdi temet?ben.

Én tört kövön és porladó keresztben

Aletta van der Maet nevét kerestem.

Mire a végére érnék, addigra hazamenne.

S akkor felötlött bennem valami. És el?vettem Tornyai János Bús magyar sors cím? festményét, s letettem marslakóm elé.

– Tessék, ez a magyar lélek – mondtam neki. S ? hosszan nézte Tornyai képét. Azt hiszem, megértette.

Megértette, hogy egyszer azt hazudták nekünk, mi kompország vagyunk, ingázunk kelet s nyugat között, holott iszonytató áldozatok árán horgonyozta le országunkat szent királyunk nyugaton, s mi azóta siratjuk szent kelet vesztett boldogságát. Szent kelet vesztett varázsát.

Megértette, hogy a táltos fehér lovat áldoz – még mindig, láthatatlanul, a génjeinkben. De lovaink elszöktek, s azóta nem találják helyüket. Csak állnak, odakint, a pusztán, s elvágynak, egy másik pusztára, egy nagyobb pusztára, vadabb pusztára, ahol elkezd?dött minden.

Állnak lovaink a pusztán, a bús magyar pusztán, rokontalanul, egyedül, kitaszítva, s lerázzák hátukról a szelídít?t.

„A magyarok nyilaitól ments meg, Uram, minket!” – fohászodik Európa, s még mindig, még most is, pedig már nincsenek nyilaink.

Csak ismeretlen, rokontalan, romló nyelvünk van, amit nem ért meg senki sem.

„Végs? rendelkezést tennék: de hát minek?
Nem igen van: mir?l. S ha volna sincs: kinek.
Nem hagyok örökös... csak egy h? cselédet:
Azt kötöm szivedre – meg a magyar népet.”

»Szeresd a magyart, de ne faragd le« – szóla,
Erejét, formáját, durva kérgét róla:
Mert mi haszna sí mább, ha jól megfaragják?
Nehezebb eltörni a faragatlan fát.”

És ezt sem értik. Csak a lovaink értik. A halott gazdája mellé hever? huszárló. A szántásba belerokkanó öreg mén. A látását veszít? bányaló. A táltos paripa, ki parazsat eszik.

Mind mi vagyunk. Lovaink vagyunk. Bús magyar sors hordozói. Itt minden generáció tesz egy végs? rendelkezést – de hát minek? Hiszen az els? rendelkezés ott van szent keleten, ahol nyers húst tettünk lovaink hátára, hogy fel ne törje a nyereg, a nyugat pedig így szólt: a magyarok nyereg alatt puhított húst esznek. Jaj, de hát áldos levest ettünk, porított-száritott húst oldottunk forró vízbe, s most kérhetnénk percentet a Maggitól, de hát minek...

Minek, ha lovunk ott áll a bús magyar pusztán, testtartása, tekintete az örök magyar sors. A bús magyar sors. Így álltunk a Muhi pusztán, a mohácsi s a majtényi síkon, lovaink hátához simulva, kentaurokként várva a halált. S bújtunk lódogbe, s ettünk lótetemet.

„Százados úr sejahaj, százados úr ha felül a lovára,
Visszatekint sejahaj, visszatekint az elfáradt bakára.”

A visszatekintés. Az a bús magyar sors. S ez tart bennünket életben. Mindenki más körülöttünk el?re tekint, el?re néz, folyton változik, folyton boldog, mint az idétlen, s majd elpusztul. Mi meg visszatekintünk. Sejehaj.

Jöhet id?, hogy emlékezni
bátrabb dolog lesz, mint tervezni –
bátrabb új hont a múlt id?kben
fürkészni, mint a jövőben –?

Mi gondom! – áll az én hazám már,
véd?bben minden magasságnál.
Csak nézel?döm, járok, élek,
fegyvert szereztem, b?v-igéket.

Eljött az id?. Ma már nincsen nagyobb bátorság, mint emlékezni.

Nincsen nagyobb bátorság, mint felülni a bús magyar sors hátára.

Kantározd fel a lovadat, barátom, ott a szomorú magyar pusztában. „Nyergelj, fordulj!”

És a marslakóm elt?nt. Talán ott sem volt. Lehet, magamnak meséltem az egészet, magamat bátorítottam. S jól van ez így.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló